

Ти – майбутній тато
Олексій Полосін

Олексій Михайлович Полосін – дитячий християнський письменник, який має чуйне серце і реагує на всі проблеми, які дорослі створюють в їх житті, через байдужість до них, через завантаженням працею і можливість знайти собі виправдання. Але Господь все бачить і у свій час питає маму чи тата за все. Адже Ісус сказав своїм учням: «По тому пізнають усі, що ви Учні Мої, як будете мати любов між собою». Любов до всіх, а насамперед до дітей.

Олексій Полосін

Ти – майбутній тато

Пролог

Відгуки

У своїй книзі «Ти – майбутній тато», Олексій Михайлович доводить давню мудрість, що наставляючи сина, тим самим, батько передає у спадок майбутнім поколінням скарб власного досвіду, особливо, коли він – добрий тато.

Дуже дотепно автор прищеплює «майбутнім татусям» любов до своєї батьківщини, навчаючи любити свою родину в ширшому її розумінні, подаючи нам гарний приклад патріотичного виховання.

Рекомендую цю книгу для читання, як майбутнім, так і сучасним татам. На її сторінках ми знаходимо цікаві питання для обговорення зі своїми дітьми, що допоможуть нам краще

пізнати їх внутрішній світ і дадуть нагоду поділитись своїм. А це і є справжнє виховання, коли батьківський приклад і його щирість стають вірним дороговказом для наших дітей у цьому мінливому світі.

Цветков Сергій
Директор українського офісу
МГО «Міжнародний Центр Батьківства»

Цей твір зосереджується на морально-душевних якостях головного героя – Василька.

Я гадаю, що не можна не читати цей твір, тому що він пояснює нам ті теми, які є найбільш актуальними для нас. Це – своєрідний посібник для людини, яка пізнає світ змалечку і з якої виростає справжня особистість відповідальна за свої вчинки.

Я повністю погоджуюсь з тим, що Біблія – книга-путівник життя людини. А близькі люди (у творі – Дід Охрім) будуть тобі допомагати пройти життя з нею, Біблією в руках і в серці. Допоможуть вибрати, яким бути і як поводитись у складних ситуаціях у вуличних компаніях – це ніби змінна величина у рівнянні з математики, яка зветься доля.

Я не буду перелічувати усі проблеми, які описані в ньому. Читайте самі.

Учень 7-го класу 37-ї школи м. Дніпродзержинська

10 причин,

з яких тобі варто прочитати цю книжку

(підлітку)

1. Просто з цікавості через незвичну назву.
2. У ній багато цікавих історій, корисних для роздумів.
3. Те, що написано у ній, не завжди можна почути від батьків. Книжка спонукає тебе задати самому собі питання: «Який я є сьогодні? Чи бажаю стати добрим батьком для своїх майбутніх дітей? Чи не запізно я думаю про це? Що я можу зробити аби правильно

підготувати себе до майбутнього батьківства?

4. Ти отримаєш відповіді, на частину питань, які тебе турбують.

5... Вже сьогодні можеш передбачити деякі питання, які, можливо, отримаєш у майбутньому від своїх дітей.

6. Отримаєш підтримку у намаганні задати те чи інше питання своєму батьку, або родичу-чоловіку.

7. Зацікавившись якоюсь темою, можеш попросити дорослих знайти відповідний матеріал у Біблії, відповідність їй викладеного у книжці.

8. У тебе є можливість згодитись з чимось чи не згодитись.

9. Аби задати собі питання іронічно: «А воно це мені треба?» або стверджуючи: «Саме це мені зараз треба знати!»

10. В разі повної згоди зі змістом книги, варто порадити прочитати її своїм друзям.

Прозвисько

Сутеніє. Дід Охрім сидить на ганку власної сільської хати і зажурено споглядає, як онук зачиняє двері сараю. Ген, минули роки його дитинства, як у цього Василька, молодості, подружнього життя. І ось дід вже доживає одинаком свої літа: немаєлюбої дружини Марусі, немає й їхньої єдиної дитини – сина Миколки – батька ось цього непосидючого і завзятого хлопчика Василька.

Було... Пролетів час, залишивши на скронях сивину, а на серці щем, який раз у раз знімає оцей єдиний і такий бажаний онук.

– Дідусю, – промовив онук, – я вже поправся. Можна ще трохи посидіти з Вами отут на ганку?

– Сідай, Васильку, – відповів дід.

– Добре. Подивіться, яке безхмарне небо, який серпастий місяць на небі і які ясні зорі! Як прохолодно після денної спеки! Навіть пташки розвеселились і не поспішають засинати у своїх гніздах, а на ставку радісно кумкають жаби.

– Романтику мій любий! – ніжно звернувся до внука Охрім. Він пригорнув до себе хлопчика і промовив:

– Господь благословив тебе ніжним, чутливим до Його творіння серцем. Це добре в очах Бога. І це характерно для всього роду Паліїв.

– Діду, а чому і Ви, і тато, і ми з мамою носимо прізвище Палій? Що воно означає? Я питаю про це у тата, але він не зміг пояснити і порадив звернутися з цим питанням особисто до Вас, бо про родовід знаєте тільки Ви.

– Так, Васильку. Колись люди зберігали різні документи, грамоти, свідчення про походження свого роду. Мій дід, а твій прапрадід, знав про пращурів десь до п'ятого коліна. До речі, більшість євреїв, які вважають себе істинними євреями, повинні знати напам'ять Тору (це їхня Біблія), а також свій родовід до дванадцятого коліна. І цей порядок існує у сім'ях євреїв тисячоліттями.

Минув час. Дотримання традицій в українських сім'ях зійшло нанівець. Грамоти, документи, свідчення, козацька шабля пращура – все це у нашому роді загубилися. Ось, можливо ви почнете шукати свої витoki, щоб низько вклонитися нашим дідам та прадідам, які виборювали волю і прагнули жити, як ми з тобою, у вільній та незалежній державі – Україні.

Рід наш походить від пращура, на ім'я Семен, який молодим прибув на Запорізьку Січ – край вільного козацтва і був прийнятий.

За правилами Січі, новоприбулі повинні були залишити свої прізвища за зовнішніми стінами і увійти до козацького світу з тим ім'ям, яке б найвдаліше їх характеризувало.

Зазвичай, новачків розподіляли по куренях.

Новачки спочатку проходили вишкіл на вміння користуватись зброєю та приміняти іншу військову науку, аби мати право носити почесне звання козака. Проїшов вишкіл і Степан. Після цього запросили його в хату, яка правила за канцелярію. Зайшов Степан і представ перед поважними козаками. А вони сидять і розглядають «новоспеченого» козака – Степана, бо настав час давати йому прозвисько, під яким він буде представлений всім на Січі, як козак.

– Дідусю, а як зрозуміти слово прозвисько? – спитав Василько.

– Це коли людину називають, як у нас кажуть, «по-вуличному».

– Як це?

– Добре, спробую пояснити. Як ти називаєш свого друга Митька – онука мого сусіда?

– Звісно, Митько Хвостиків.

– Ну а в школі, як ти гадаєш, як він записаний у класному журналі?

– Не знаю. Мабуть, теж Хвостиків.

– Ні, любий мій Васильку, там він записаний, як Дмитро Сергійчук.

– А як це сталося, що його діда Омелька, його батька Данила і його самого стали звати Хвостиками?

– Так от, – посміхнувся Охрім, – Хвостик – це не прізвище, а прозвисько. І прилипло до Омелька, а потім перейшло до всієї його родини, після випадку, який трапився ще за часів його дитинства.

– Дитинства? Так давно?

– Саме так. Ти, Васильку, бачив, як качка пливе з каченятами по ставку?

– Так. Вона пливе попереду, а каченята за нею, один за одним, наче прив'язані на мотузочок.

– Вірно, внучку. Ось саме так одного разу з двору Сергійчуків вийшло п'ять хлопців – старші брати Омелька. Першим вийшов і пішов по дорозі, найстарший брат Гриць. За ним, трохи відстаючи – Пилип. Потім з подвір'я вийшов Федір і інші брати: Кость та Іван. Йдуть вони ланцюжком, один за одним, як каченята. Раптом Гриць обернувся, щоб переконатися, чи є брати і розсміявся від того, що він побачив: за всіма ними не йшов, а біг маленький Омелько. Це так потішило Грицька, що він голосно вигукнув, звертаючись до братів: «Дивіться! За нами біжить хвостик!» З того часу Гриць, його брати, друзі братів казали про Омелька не інакше, як – Хвостик.

– А баба Горпина чому Хвостикова?

– Тому, що вийшла заміж за нього – Хвостика. Діти чиї? Хвостикові. Онуки та правнуки чиї? Хвостикові. І так буде доти, поки рід буде жити в селі.

Дід продовжував:

– Часто на запит російського чи польського уряду, чи нема в Січі якогось Холопа поміщика Іванова на ім'я Іван, запорізький кіш відповідав, що таких осіб на Січі немає. Але насправді

були новачки-майбутні козаки на прозвисько Задерихвіст чи Загубиколесо, котрі вступили до лав козаків приблизно в той час, про який запитують московські чи польські пани.

— Ото ж! — продовжив розповідь про пращура дід Омелько — . Сидять поважні козаки в курені покритим соломою і обговорюють позитивні риси та вади характеру майбутнього козака і Семена щоби дати йому, як заведено у Січі, влучне прозвисько. Сперечаються і ніяк не можуть дійти згоди. Семен ходить у білих штанях? Так, але козак на прозвисько Білоштан вже є. Начебто має скривлений ніс? Так Кривоніс теж вже є. Не вживає пива? Так Непийпиво теж є. Придибайло, Нетудивітер, Козоріз також є... Сперечаються вже котру годину, а Семен стоїть перед ними і нудиться. Раптом він рвучко вискочив з хати, витягнув зі штанів кресало (тоді не було запальничок), викресав вогню і підпалив солом'яну стріху хати, у якій з приводу його прозвиська радилися козаки. Побачивши це, вони прожогом вискочили з хати. Один з них підскочив до Семена з лайкою: «Клятий палій! Що ти наробив?» Тут таки і прилипло до Семена це слово — Палій. І став невідомий втікач з невідомого села Семеном Палієм. Відчайдуха Семен Палій дослужився на Запорізькій Січі до полковника і став прикладом для інших козаків. Його прізвисько перейшло нащадкам вже у якості прізвища, доки не дійшло до нас з тобою. Так, що ми з тобою маємо обов'язок перед полковником Семеном Палієм нести почесне і відповідальне звання козака.

А знаєш що було і завжди буде ознакою справжнього козака?

— Ні, дідусю, не знаю.

— Це, — якимось урочисто промовив Омелько. На хвильку задумався і проказав:

— Це завжди були вірність (Богу, Україні та власній сім'ї), відвага та особливе почуття батьківства (надто коли серед дітей були сини).

— Дідусю, — запитав Василько, — а що то є батьківство?

— Батьківство походить від слова батько, або тато. Але у слово батько вкладений багатовіковий досвід чоловіків, які були достойними батьками для своїх дітей. Спробую пояснити тобі на простих прикладах.

У тебе є сестричка Настуня. Уяви, що ти мрієш бути лікарем і ним станеш. Лікарем може стати і сестричка. Ти станеш космонавтом, і сестричка може стати космонавтом. Але ніколи Настуня не може стати батьком

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/oleks-y-polos-n/ti-maybutn-y-tato/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.